

Phần 21

Chương 101 Tóc Như Tuyết

Hieu Vân cho tới bây giờ cũng không biết một người có thể già nhanh như vậy. Nhưng mà, hiện tại nàng đã biết. Trên đời này có một loại độc, gọi là độc suy lão. Nó có thể khiến người ta “sống một ngày bằng một năm”, khiến người trong thời gian không đến một tháng, từ một cô gái như hoa, biến thành một bà lão năm mươi tuổi. Mà sự thật đáng buồn là, nàng còn tự mình trải qua tất cả.

Những lời tốt đẹp ngày ấy còn ở bên tai. Nhưng hiện tại, bọn họ không thể không đối mặt với sự thật, không thể không tin, Cát Thu Nương nói thật. Độc suy lão, không giải được. Bọn họ từng cố gắng, từng đấu tranh. Minh châu của Thái Hậu, Thanh Long Châu quý giá của Hoàng Thượng, đều là bảo bối của hoàng thất, nghe nói có thể giải trăm thứ độc trong thiên hạ. Ngày đó, Hoàng Thượng tự mình tặng cả hai loại đó tới đây. Nhưng mà đáng tiếc, cả hai đối với Hieu Vân mà nói, hoàn toàn không có tác dụng.

Nàng vẫn thường xuyên ngủ say, hơn nữa, thời gian ngủ càng lúc càng dài. Nàng vẫn không ngừng già đi, da mồi, nếp nhăn, đều do nguyên nhân bởi năm tháng, lúc này lại không hề liên quan tới tháng năm. Chúng tới nhanh như tia chớp, ào ạt mà tới. Những thay đổi ấy khiến Hieu Vân sợ hãi, chân tay luống cuống. Lúc đối mặt với Triền Chiêu, lại nhin không được khóc tới ruột gan đứt từng khúc. Nàng không muốn khóc, nàng nghĩ, cho dù chết, cũng phải để hắn thấy nàng tươi cười. Nhưng mà, nghĩ tới sau này không thể gặp hắn, không thể cùng hắn ở bên nhau, nước mắt của nàng không khống chế được chảy xuống.

Ngủ, biến thành nỗi tra tấn của nàng, nhưng không cách nào khống chế. Mỗi một lần qua giấc ngủ say, mỗi một lần mở mắt, nàng đều có cảm giác thật mệt mỏi, rõ ràng ngủ rất lâu mới tỉnh, lại cảm giác giống như đã lâu không ngủ. Mà mỗi lần tỉnh lại, nàng đều phải đối mặt với một khuôn mặt già nua hơn trước, trải qua nhiều đả kích, nàng đã gần như chết lặng, mới ngăn ngủi hai mấy ngày, cũng đã nhanh chóng tập thành thói quen.

Lúc Hieu Vân tỉnh lại, trong phòng không có một ai, rất im lặng, im lặng đến mức chỉ nghe thấy tiếng hít thở của mình. Nàng không muốn cử động, cũng không mở mắt, chỉ lẳng lẳng nằm ở trên giường. Thân hình càng ngày càng gầy gò, đến ngủ trên giường cũng cảm thấy ván giường cọ vào xương cốt, khiến nàng không thoải mái, giống như khắp người đều kêu gào đau nhức.

Nàng không biết lần này mình đã ngủ bao lâu, có điều chắc không qua sáu bảy ngày, nàng nhớ rõ, lần trước nàng ngủ hết năm ngày. Lúc mở mắt, một chút ánh sáng lưu động quanh màn trướng, đó là ánh nến, phát ra ánh lửa lay động

mờ nhạt. Quay đầu nhìn chính là mái tóc dài của mình. Cho dù nàng không soi gương, không thấy mặt mình, nhưng nhìn một đầu tóc trắng, nàng cũng biết mình đã già đi rất nhiều, biến thành một lão bà. Thì ra, đây là “một đêm đầu bạc”.

Không khóc, cũng không nháo, đối với một đầu tóc bạc này, nàng cũng không biết mình có cảm giác gì. Chua xót, khổ sở, sợ hãi, hay là hận? Nàng không thể nói rõ ràng. Dù sao cũng là già, già tới mức độ nào cũng vẫn là già, nàng đã nản lòng rồi. Từ sau ngày đó, đối mặt với tuổi già của mình, nàng đã không còn khóc tới đứt hơi khàn giọng, không còn cuồng loạn nữa.

Ngày đó, nhìn thấy khuôn mặt đầy nếp nhăn của mình trong gương, nàng gần như đã không nhận ra mình. Khuôn mặt không có nụ cười, lại xếp nếp như hoa, đối với nàng mà nói thật đáng sợ, gần như ép nàng muốn điên, khiến nàng muốn chết. Ngày đó, nàng biến thành một kẻ ngay cả mình cũng thấy xa lạ, cảm thấy chán ghét. Tức giận, ném đồ, nhốt mình trong phòng, không cho bất cứ ai lại gần, ném vỡ cả mặt gương đồng kia.

Từ sau khi phát độc, gương đã trở thành thứ khiến nàng vừa yêu vừa hận. Nàng sợ hãi nhìn diện mạo của mình trong gương, dung nhan không còn là hồng nhan. Nhưng nàng lại nhịn không được mà soi gương, hy vọng xa vời có thể nhìn thấy biến chuyển. Bởi vậy, nàng vẫn giữ lại gương trong phòng. Nhưng mà, vào ngày hôm đó, nàng biết kỳ tích sẽ không xảy ra, vì thế, nàng dứt khoát đánh vỡ mặt gương kia. Cũng từ hôm đó chặn Triển Chiêu ngoài cửa, bản thân mình như vậy, nàng không muốn hấn thấy, nàng không muốn.

Ngày ấy lúc Triển Chiêu muốn vào cửa, nàng giống như phát điên gào lên: “Đi ra ngoài, ta không muốn gặp huynh, không muốn gặp huynh, đi ra ngoài! Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!” Ngày ấy, nàng cầm một cây kéo, chọc vào yết hầu của mình, uy hiếp Triển Chiêu, nếu còn tới gần, sẽ máu tươi đổ tại trận. Ngày ấy, nàng khiến mọi người đều hoảng sợ, còn bản thân mình tự nhốt trong phòng, ngồi ở góc tường, khóc đến cổ họng cũng khàn tiếng.

Nàng không biết sau đó mình ngủ thế nào. Lúc tỉnh lại, nằm trên giường, phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ thiếu mấy thứ nàng đã phá hỏng, còn cả mặt gương đồng kia. Ngày đó, nàng rất im lặng. Vô cùng phối hợp uống thuốc, tuy rằng nàng biết thứ đó hoàn toàn vô dụng. Nàng cùng Công Tôn Sách nói chuyện hơn nửa ngày, ông làm phụ thân của nàng nửa năm, nàng kính ông, thương ông, vốn đã coi ông là cha ruột, muốn hiếu thuận, không ngờ sinh mệnh quá ngắn ngủi, duyên phận cha con của họ quá nhỏ bé, không đợi được Công Tôn Sách đến tuổi già, bản thân nàng đã phải ra đi.

Ngày ấy, nàng còn cùng Tiểu Thúy, cùng Văn Hồng Ngọc nói rất nhiều chuyện. Nàng biết, không chừng lần tới ngủ sẽ không tỉnh lại nữa. Nhưng mà, nàng vẫn không gặp Triển Chiêu. Kỳ thật, ai nấy đều hiểu những thông khổ cùng mâu thuẫn trong lòng nàng. Ai cũng biết, người nàng muốn gặp nhất là ai.

Tỉnh lại không muốn gặp, nhưng khi nàng nhịn không được mệt mỏi muốn đi ngủ, liền hối hận không thôi, nàng muốn mở to mắt, muốn nhìn mặt Triển Chiêu, nhưng không chịu nổi không chế mà mất đi ý thức. Lúc nàng tỉnh lại lần nữa, phát hiện bản thân càng già thêm, nàng lại không đủ dũng khí để đi gặp hắn. Loại cảm giác muốn gặp mà không dám gặp này, là sự mâu thuẫn lặp đi lặp lại, ép nàng sắp điên.

Một đầu tóc bạc, chứng tỏ điều gì? Không cần nói, vừa nhìn đã hiểu. Nàng biết, cho dù không soi gương, nhưng mà mỗi một bộ phận trên cơ thể, mỗi một tấc trên da, mỗi một điểm có cảm giác, đều nhắc nhở nàng, tuổi thanh xuân của nàng sớm đã không còn nữa, mà sinh mệnh của nàng, đang lấy tốc độ khác hẳn người thường mà trôi qua. Thân thể của nàng đang không ngừng suy yếu, nhanh chóng già đi. Cho tới hôm nay, thật sự đã trở thành một lão bà đầu bạc. Có lẽ, đây là lần tỉnh táo cuối cùng của nàng.

Lần đầu chết xảy ra quá nhanh, bất tri bất giác trôi qua, một chút ấn tượng cũng không có. Nhưng lúc này, cảm giác cách cái chết càng lúc càng gần, rõ ràng như vậy. Cho dù sợ hãi, cũng không có cách nào ngăn cản mình đi tới điểm cuối, khiến nàng bất lực mà tuyệt vọng. Nghĩ tới biệt ly sắp tới, nước mắt nhịn không được chảy xuống.

“Triển đại ca, ta rất nhớ huynh...”

Cửa, cách một tiếng, mở ra, lại đóng lại. Gió từ ngoài phòng tranh thủ thổi vào, khiến ánh nến chớp lên.

Hiệu Vân quay đầu, người đứng ở trong phòng, dáng người cao ngất, một thân hồng y, khuôn mặt gầy gò, ánh mắt lại trong suốt sáng ngời nhìn nàng, cười với nàng.

“Hiệu Vân.”

Chương 102

Ước Định Tam Sinh

“**T**riển đại ca...” Hiệu Vân áp úng nhìn hắn từng bước một đến gần. Nàng, đây là đang nằm mơ sao? Sao vừa mới nghĩ tới hắn, hắn liền xuất hiện?

“Hiệu Vân.”

“Triển đại ca...” Cái ôm đã lâu mới có, hơi thở quen thuộc, còn có giọng nói của hắn, chân thật như vậy. Thì ra, nàng nhớ hắn như vậy, nhớ đến tim cũng tan nát. Nước mắt lại tuôn ra, mơ hồ ní non, cúi đầu nói ra nỗi tương tư của nàng: “Triển đại ca, ta rất nhớ huynh, rất nhớ huynh...”

“Ta cũng vậy, rất nhớ nàng.” Một tiếng thở dài từ trong miệng Triển Chiêu tràn ra. Hắn đã rất nhiều ngày chưa được ôm nàng. Ngày đó, hắn vẫn luôn nhìn

nàng, nỗi khổ của nàng, nỗi đau của nàng, hẳn đều biết. Nhưng nàng không chịu gặp hẳn, hẳn cũng chỉ có thể chiều ý nàng, không xuất hiện trước mặt nàng, chỉ có chờ lúc nàng ngủ, yên lặng chờ đợi bên giường.

Mỗi một biến hóa của nàng, hẳn đều biết; mỗi cơn thống khổ của nàng, hẳn đều đau lòng. Thanh xuân đã già, không còn hồng nhan, đối với nàng mà nói, rất tàn khốc, với hẳn mà nói, cũng là dày vò. Thống khổ của nàng khiến hẳn đau lòng, mâu thuẫn của nàng khiến hẳn không thể bỏ qua, nhưng mà, hẳn chỉ có thể trợ mắt nhìn nàng, thúc thủ vô sách.

Giờ này khắc này, nam hiệp Triển Chiêu, phải làm thế nào đây, một thân võ nghệ thì đã sao? Chỉ là hư danh, không thể bảo vệ được nữ nhân mình yêu thì có ý nghĩa gì? Còn hơn thế nữa, không bằng một người bình thường, có mấy mẫu đất cần, mấy gian nhà nhỏ, yên ổn trải qua những ngày hạnh phúc. Nhưng mà, đối với bọn họ, đây cũng chỉ là một hy vọng không thể thành hiện thực.

“Triển đại ca, xin lỗi...” Xin lỗi, ngày đó ta đối xử với huynh như vậy, tra tấn huynh như vậy.

“Hiểu Vân.” Triển Chiêu nhẹ nhàng ôm lấy mặt Hiểu Vân, nhìn vào mắt nàng. Dung nhan cho dù đã thay đổi, nhưng đôi mắt nhìn mình vẫn thâm tình như trước. Ánh mắt của nàng, là điều hẳn vĩnh viễn sẽ không quên. “Hiểu Vân, giữa chúng ta không cần nói những lời đó được không?”

“Triển đại ca...” Hiểu Vân nhìn hẳn, ánh mắt hẳn luôn trong suốt mà ngời sáng, giống như hồ nước sâu không thấy đáy. Mà lúc này, lại mang theo thâm tình và ưu thương nhìn mình, tựa như có vô số lời không thể nói ra.

“Triển Chiêu, Triển Chiêu...” Hiểu Vân hạ giọng lầm bầm tên của hẳn, một lần lại một lần, giống như muốn đem cái tên này khắc sâu trong lòng, ghi tạc trong xương cốt. Chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng đặt trên mặt hẳn, làn da dưới bàn tay, ấm áp mà trơn láng. Ngón tay nàng tái nhợt, nhẹ nhàng lướt trên khuôn mặt hẳn. Hai hàng lông mày anh khí mười phần, hai mắt sáng ngời, đôi môi khinh bạc, từng chút từng chút. Bộ dáng của hẳn, nàng phải nhớ kỹ trong lòng, có lẽ, kiếp sau bọn họ còn có thể gặp gỡ, lúc đó, nàng muốn từ ánh mắt đầu tiên có thể nhận ra hẳn.

Một cái hôn, nhẹ nhàng như lông chim, cẩn thận dừng trên môi nàng. Nhắm mắt lại, nước mắt theo hai má chảy xuống, giọt giọt rơi vào trong lòng hai người.

“Hiểu Vân, làm thê tử của ta đi.”

“Được, kiếp sau, nhất định.”

“Không, không chỉ kiếp sau, đời này cũng muốn, còn có kiếp sau sau nữa.”

“Huynh thật tham lam.”

“Đúng, ta rất tham lam, đối với nàng, ta thật sự tham lam. Cho dù là ước định tam sinh cũng không đủ.”

“Kiếp này, chỉ sợ là không còn kịp rồi. Có điều, nếu có thể, ta hứa sẽ đem toàn bộ kiếp sau cho huynh. Tim huynh, chờ huynh, làm thê tử của huynh.”

“Không, vẫn kịp, chúng ta từ kiếp này bắt đầu làm vợ chồng, tới kiếp sau, kiếp sau nữa, vô số kiếp sau vẫn làm vợ chồng.”

“Triển đại ca...”

“Hôm nay, là hai sáu tháng hai.”

“...”

“Là ngày thành hôn của chúng ta.”

“... Thật sao?”

“Hôm nay, ta muốn nàng làm tân nương, gả cho ta, làm thê tử của ta, cho nên, còn kịp.”

“Ta...” Hiểu Vân nghẹn ngào cơ hồ không thể nói nên lời, chỉ có thể che miệng, hai mắt đăm lẹ nhìn Triển Chiêu.

Nước mắt hôm nay, giống như không thể giữ lại, bi thương, vui sướng, thật nhiều thật nhiều.

“Ta giúp nàng chải đầu mặc áo.”

“Được.” Hiểu Vân mềm mại gật đầu.

Triển Chiêu đỡ nàng ngồi ở bên giường, bung nước ấm cho nàng rửa mặt, rồi lấy giá y từ trong tủ ra mặc cho nàng. Quần áo sắc đỏ sẫm, mặc trên người nàng, mặc dù có chút rộng, nhưng vẫn đem lại hương vị vui mừng. Ngay cả sắc mặt nàng vốn đang tái nhợt cũng hồng hào lên nhiều.

Mặc xong quần áo, Triển Chiêu cẩn thận đỡ Hiểu Vân ngồi trước bàn trang điểm, cầm lược, cẩn thận chải tóc cho nàng. Động tác của hắn, có chút ngây ngốc, lại phá lệ ôn nhu cẩn thận, sợ làm nàng đau. Một búi tóc đơn giản, một cây trâm xanh biếc. Không có trang sức dư thừa, không có mũ hỉ. Tân nương trang điểm như thế, trên đời cũng không gặp nhiều.

“Hiểu Vân, bất luận nàng biến thành bộ dạng nào, ở trong lòng ta, nàng vẫn là tân nương đẹp nhất.”

Hiểu Vân nở nụ cười, cười đến hạnh phúc mà ngượng ngùng. Không có gương, nàng không nhìn thấy mặt mình, chỉ có thể tưởng tượng bộ dáng mình vẫn như xưa. Tuổi trẻ như vậy, cười như hoa nở, làm tân nương xinh đẹp nhất của Triển Chiêu.

Khăn hồng khê buông xuống, che khuất tầm mắt nàng. Chỉ sợ, nàng là tân nương duy nhất trên thế giới này, khăn hồng lại do trượng phu tương lai tự mình phủ lên.

Đây là một hôn lễ yên lặng mà đơn giản. Không có ngựa lớn, không có kiệu hoa đỏ, không có chiêng trống vang trời, không có pháo nổ, không có đoàn đưa

dâu đi một vòng tuyên cáo thiên hạ, cũng không có tiệc đãi tân khách. Chỉ có người thân, cùng vài người bạn chí cốt.

Phòng khách lớn của Khai Phong phủ được sửa sang thành một lễ đường đơn giản, có chữ hỉ và lụa đỏ, đều đã chuẩn bị xong từ trước, chỉ là lúc này bài trí đơn giản hơn nhiều. Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đều mặc đồ mới, ngồi ở chính vị bên trên. Hai bên đứng xem lễ có đám người vợ chồng Văn Hồng Ngọc, Tiểu Thúy, Lý đại nương, Lý Quý, Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán.

Còn có một người, hơn năm mươi tuổi, thoát nhìn vẫn rất khỏe mạnh, chính là quản gia của Triển gia, Triển Trung. Từ sau khi Hoàng Thượng tứ hôn, Triển Chiêu đã gửi thư về nhà, mời Triển Trung tới. Cha mẹ Triển Chiêu sớm qua đời, Triển Trung là người thân duy nhất trong nhà, hẳn muốn thành hôn, đương nhiên không thể thiếu Triển Trung. Vì thế, Triển Trung sau khi nhận được tin của Triển Chiêu, vô cùng hào hứng lên đường. Mấy ngày trước vừa tới Khai Phong phủ. Chỉ là không ngờ, tới đây rồi, đối mặt với ông lại là tình huống này, khiến ông thật quá đau lòng.

Mọi người đợi trong chốc lát, mới thấy đôi tân nhân vào tới cửa.

Triển Chiêu ôm Hiểu Vân đi từ phòng ngủ của nàng tới cửa phòng khách mới thả nàng xuống. Tiểu Thúy thấy bọn họ đến, bước tới đỡ tay Hiểu Vân. Lụa hồng trong tay, một trước một sau, một trái một phải. Một đôi tân nhân, tới đứng trước lễ đường.

Mọi người nhìn đôi tân nhân này, trong lòng đều cảm khái, khước mắt đầu mi đều bày ra cảm xúc bi thống. Nhưng mà bọn họ đều cố gắng nhin xuống, không biểu hiện bi thương ra ngoài. Hôm nay là ngày bọn họ phải vui mừng.

“Triển hộ vệ cha mẹ sớm đã về cõi tiên, trong nhà không có trưởng bối, hôm nay, Triển hộ vệ cùng Hiểu Vân thành hôn, sẽ do bản phủ chủ trì hôn lễ. Xin các vị ở đây làm chứng, hôm nay hai người bọn họ chính thức làm lễ thành hôn. Triển Trung bắt đầu đi.”

“Nhất bái thiên địa!”

“Nhị bái cao đường!”

“Vợ chồng giao bái!”

“Kết thúc buổi lễ.”

“Đưa vào động phòng...”

Giọng nói của Triển Trung có chút run rẩy, âm thanh cuối cùng thoát ra, không nhin được nữa mà nghẹn ngào, vội xoay người che miệng, đem tiếng nức nở dấu xuống. Mọi người thấy vậy đều đỏ mắt.

Hiểu Vân được Tiểu Thúy giúp đỡ, đứng lên, nhưng không theo Triển Chiêu đi ra ngoài, mà tới trước mặt Công Tôn Sách, quỳ xuống đập đầu lạy ba cái.

Công Tôn phụ thân, cảm ơn ngài, bảo trọng!

Hiệu Vân, con đi đi, đi đi thôi!

Triển Chiêu nhìn Bao đại nhân, nhìn Công Tôn Sách, lại khẽ gật đầu với mọi người, rồi mới ôm lấy Hiệu Vân, rời khỏi lễ đường.

Sau khi Triển Chiêu mang Hiệu Vân rời đi, Công Tôn Sách cuối cùng khó nén được đau đớn trong lòng, che mặt bỏ đi. Bóng dáng khi đi thê lương mà cô độc, khiến người ta không đành lòng nhìn tiếp. Công Tôn Sách tựa như đã già đi rất nhiều.

Trương Long Triệu Hồ người nhìn ta, ta nhìn người, thấy ai nấy mắt đỏ mũi cay. Các nam nhân còn như thế, mấy người phụ nữ đã sớm lệ rơi đầy mặt, khóc thành một đoàn. Bao đại nhân tuy cố nén bi thương, nhưng hốc mắt cũng hồng hồng, phát tay ý bảo mọi người giải tán, rồi để Bao Hưng đỡ trở về phòng. Đã mấy ngày qua, ngay cả Bao đại nhân cũng dường như đột nhiên già đi mấy tuổi, sức lực không bằng trước đây.

Chữ hỷ đỏ thắm, nến hoa long phượng, không còn gì khác.

Một đôi tân nhân, ngồi đối diện trước giường. Khăn voan của tân nương sớm đã bị nhấc lên đặt trên giường.

Một đôi sứ trắng, hai ly rượu nhạt, là rượu hoa cúc ủ trước đây, hương vị thanh thuần.

“Hiệu Vân, uống xong rượu giao bôi, chúng ta chính là vợ chồng.”

“Được.”

Hai người hai tay giao nhau, uống cạn ly rượu.

“Vân nhi, từ nay về sau, nàng chính là thê tử của ta.”

“Vâng, từ giờ trở đi, ta chính là thê tử của huynh, luôn như vậy.”

Triển Chiêu nhẹ nhàng ôm lấy vai Hiệu Vân, để nàng tựa vào vai mình, hôn khẽ một cái, dừng trên tóc nàng. Bên tai của nàng là tiếng tim đập bình tĩnh của hắn, chóp mũi của nàng là hơi thở mang theo hương vị của mặt trời và cỏ xanh. Ánh nến lay động, trong phòng ấm áp, mọi thứ đều an bình, yên tĩnh, tốt đẹp, hạnh phúc. Nếu có thể cả đời đều thế này, thật tốt đẹp biết bao, nếu có thể sống lâu một chút, thật là tốt biết bao.

“Triển đại ca, ta còn thiếu huynh một đêm động phòng hoa chúc, ta sẽ nhớ kỹ, kiếp sau gặp lại, nhất định trả cho huynh.”

“Được, ta nhất định sẽ đi tìm nàng.”

“Triển đại ca, ta không muốn ngủ tiếp.”

“Được, chúng ta không ngủ, chúng ta nói chuyện.”

“Triển đại ca, còn một chuyện ta chưa nói cho huynh biết, bây giờ nhất định phải nói.”

“Nàng nói đi, ta đang nghe.”

“Kỳ thật, ta đến từ Đại Tống ngàn năm sau, lúc ấy không còn Đại Tống nữa, mà là “Trung Quốc.”

“... Chuyện này không quan trọng.”

“Đúng vậy, hiện tại chuyện này không quan trọng. Có điều...”

“Cái gì?”

“Ta nghe nói, thê tử của Triển Chiêu, tên Đinh Nguyệt Hoa.”

“Không, thê tử của Triển Chiêu là Hiểu Vân.”

“Triển Chiêu còn có con trai, tên là Triển Ký.”

“Người nàng nghe nói, nhất định không phải ta.”

“Triển đại ca... Huynh thật khờ.”

“...”

“Triển đại ca, ta thật sự luyến tiếc huynh.”

“Ta sẽ ở bên nàng, sau này thế nào cũng sẽ đem theo nàng.”

“Vâng.”

“Mệt mỏi à?”

“Không sao.” Hiểu Vân lắc đầu. “Triển đại ca, huynh nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt.”

“Được.”

“...”

Triển Chiêu cúi đầu, Hiểu Vân nghiêng người nằm trong lòng mình, mắt chậm rãi đóng lại.

“Hiểu Vân, đã ngủ chưa?”

“Triển đại ca, huynh biết không, ta thật sự, rất yêu huynh...”

Cuối cùng, sẽ biến mất, sinh mệnh của nàng, từ nay về sau, chỉ có thể còn lại trong ký ức của hắn.

“Ta biết, ta cũng vậy, rất yêu nàng...”

Một giọt lệ, rơi trên mặt, từ mi mắt nàng chảy xuống.

Nén đỏ giọt giọt rơi, lệ cũng rơi, đến tận bình minh.

Chương 103

Lăng Ba Tiên Quân

Thời gian, sẽ không vì hi nộ ái ố của con người mà dừng lại. Qua đêm về sáng, trăng tàn mặt trời lên, khi ánh sáng đầu tiên từ phương đông rọi tới, xóa tan màn đêm tăm tối, tiếng gà gáy sáng cũng phá vỡ không khí yên tĩnh trong thành. Người người vội vàng vào chợ, bắt đầu hoạt động. Khai Phong phủ, lại bắt đầu một ngày bận rộn. Tuần phố, chuẩn bị thức ăn. Bao đại nhân một đêm ngủ yên, bình thường vào canh năm sẽ vào cung, lúc này vừa thức dậy, đang ở trong phủ nha. Đúng lúc này, Khai Phong phủ có một người khách tới thăm, một vị khách vô cùng đặc biệt.

Lý Thiết vội vàng từ cửa nha môn chạy tới thư phòng Bao đại nhân, ngay cả nói cũng không nói nên lời, hướng về Trương Long lắp bắp: “Trương, Trương, Trương đại nhân... Ngoài phủ có, có người cầu, cầu kiến... đại nhân.”

Trương Long nhíu mày nhìn Lý Thiết: “Lý Thiết, ngươi biến thành người nói lắp từ lúc nào thế, nói chuyện cho tử tế đi.”

Lý Thiết lúc này mới phát hiện mình nhất thời xúc động, mồm miệng nói không rõ ràng, vội đứng lại, hít thở một hồi mới nói: “Thuộc hạ nhất thời kích động, thất lễ. Nhưng mà, Trương đại nhân, ngoài cửa có người cầu kiến đại nhân.”

“Có người cầu kiến đại nhân, tìm đại nhân cáo trạng cũng là bình thường, ngươi kích động như vậy làm gì?” Trương Long không biết vì sao Lý Thiết lại kích động như vậy, mắng hấn một câu rồi vào phòng thông báo.

Lý Thiết trong lòng cảm thấy tủi thân, miết miết miệng trở ra, lúc gần đi còn thấp giọng than thở một câu: “Ngài không nhìn thấy thì thôi, nếu thấy người ấy, không chừng cũng kích động như tôi.”

Triệu Hồ tai thính nghe thấy, nghĩ Lý Thiết làm việc ở nha môn đã lâu, sóng to gió lớn cũng đã trải qua không ít, dạng người nào chẳng từng thấy qua, lần này kích động như vậy, người kia tất có chỗ đặc biệt. Vì thế gọi Lý Thiết lại hỏi cho rõ ràng người đó cuối cùng là dạng nào.

Lý Thiết xoay người quay lại tới trước mặt Triệu Hồ, lại như cũ, muốn miêu tả diện mạo người kia, nhưng bỗng nhiên không nhớ rõ, chỉ biết người ấy mang lại cảm giác rất đặc biệt. “Này, cuối cùng người đó trông như thế nào?”

Triệu Hồ thấy hấn không đáp, có chút nóng nảy, “Ngươi nói xem nào.”

“Thuộc hạ chỉ nhớ, người ấy giống như thần tiên, cười hươu đỏ tới.”

“Hươu đỏ?” Triệu Hồ kinh ngạc, “Người giống thần tiên, cười hươu đỏ tới, Lý Thiết, có phải ngươi đêm qua không ngủ ngon, mơ mộng hão huyền không?”

“Không có, là thật đấy, thuộc hạ tận mắt nhìn thấy, thiên chân vạn xác.” Lý Thiết vội vàng giải thích, bị Triệu Hồ nói như vậy, trong lòng hắn càng cảm thấy oan khuất. Thật sự chính là như vậy, cho nên hắn mới kích động, nói ra rồi đến hắn cũng thấy khó tin.

Lúc này, Trương Long đứng lúc mở cửa đi ra, bảo Lý Thiết mời người vào. Không ngờ vừa dứt lời, đã có người xuất hiện ở cửa sân. Trương Long Triệu Hồ tập trung nhìn, không khỏi đều ngây dại. Nhìn bộ dạng nghẹn họng trân trối nhìn của hai người bọn họ, Lý Thiết lúc này mới cảm thấy hả dạ.

“Tôi đã nói tôi không nằm mơ mà.”

Đội hai người hồi phục lại tinh thần, người đó đã đi tới cửa thư phòng, vuốt cằm nhìn bọn họ một cái rồi bước trực tiếp vào thư phòng.

Nhìn người trước mặt tuấn mỹ như không có thật, cho dù là Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách có kiến thức rộng rãi cũng bị làm kinh ngạc. Người tuấn mỹ như Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã cực kỳ hiếm thấy, không ngờ lúc này lại có một người đẹp tới khó phân nam nữ, thanh thuần thoát tục, giống như thần tiên.

Chỉ thấy hắn một đầu tóc bạc buông dài, mềm mại mà sáng bóng, thả xuống sau lưng; mặt trắng như ngọc, môi hồng răng trắng, đôi mắt hẹp dài, trong suốt thâm thúy, nhìn kỹ lại, lại như sâu không thấy đáy, ánh mắt kia, lại trong sáng không hề lẫn tạp chất. Một thân áo trắng, không gió mà bay, khí chất lạnh nhạt xuất trần, quả thực như một tiên quân không nhiễm khói lửa nhân gian.

Hai người nhìn vị tiên nhân trước mắt một hồi mới hồi phục tinh thần. Đang định mở miệng hỏi, vị tiên tử kia lại lên tiếng, mà thanh âm của hắn lại dễ nghe như thiên âm vậy.

“Lăng Ba bái kiến sao Văn Khúc Quân.”

Bao đại nhân nghe vậy không khỏi kinh ngạc, sao Văn Khúc Quân? Công Tôn Sách cũng mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn Bao đại nhân. Hai người trong lòng đều có nghi vấn, vì sao lại biết? Chẳng lẽ hắn thực sự là thần tiên trên trời?

Nói đến “Sao Văn Khúc Quân” này, bên trong Khai Phong phủ, chỉ có Bao đại nhân, Công Tôn Sách cùng Triển Chiêu ba người biết được. Bao đại nhân có tam bảo, chính là âm dương kính, cổ kim bôn, còn có gối du tiên. Có một ngày, Bao đại nhân nằm gối du tiên đi vào giấc ngủ, không ngờ lại mộng du tới địa phủ, phán quan cùng Diêm quân trong địa phủ đều gọi ông là Văn Khúc Quân, nói ông vốn là sao Văn Khúc trên trời, đầu thai xuống thế gian giúp đỡ chính nghĩa, trừng phạt kẻ ác. Diêm quân còn gia cho ông chứng cứ phá án quan trọng, nếu không phải Bao đại nhân sau khi tỉnh lại, phát hiện thứ Diêm quân tặng đặt ngay ở đầu giường, ông cũng khó mà tin được cảnh tượng trong mơ đó lại là sự thật.

Lăng Ba biết hai người trong lòng nghi hoặc, chỉ mỉm cười, nụ cười đậm mạc, gần như không nhìn ra, lại thần kỳ khiến người ta cảm thấy tâm sáng thần thanh.

“Tinh quân không cần nghi hoặc, Lăng Ba chính là người tu hành, đối với việc của tam giới có biết một hai. Huống chi, việc tinh quân hạ phạm, bên trong tam giới mọi người đều biết.”

Nghe Lăng Ba nói như vậy, Bao đại nhân lúc này mới gật đầu, nghĩ: nếu biết việc này, có lẽ Lăng Ba này cũng là cao nhân đắc đạo. Nhưng mà, người tu đạo không phải thích ẩn cư rừng núi, hoặc dạo chơi tứ hải sao? Hẳn đến Khai Phong phủ làm gì?

“Thì ra tôn giá chính là người tu đạo, thất kính. Nhưng không biết tôn giá tới phủ nha vì chuyện gì?”

“Lăng Ba chỉ là tu đạo người, sao dám nhận danh xưng “tôn giá” của tinh quân, xin tinh quân gọi thẳng tên Lăng Ba là được.”

Bao đại nhân gật đầu, “Vậy, Lăng Ba tìm bản phủ, vì...?”

“Lăng Ba lần này tới, là vì tìm người.”

“Tìm người?” Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách hai mặt nhìn nhau. Hẳn tới Khai Phong phủ tìm người, hay là giúp Khai Phong phủ tìm người? “Không biết người Lăng Ba tìm là người phương nào?”

“Công Tôn Hiệu Vân.”

“Hiệu Vân?!” Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách kinh ngạc không thôi.

“Tôn giá tìm Hiệu Vân làm gì?” Nhắc tới Hiệu Vân, Công Tôn Sách khó tránh khỏi có chút không không chế được cảm xúc.

“Công Tôn Hiệu Vân là người có duyên với Lăng Ba, Lăng Ba tìm nàng là muốn đưa nàng đi tu đạo.”

“Tu đạo?” Công Tôn Sách cảm thấy hoang đường, “Tôn giá không biết, nay mạng sống của Hiệu Vân bị đe dọa, sắp sửa qua đời, sao có thể theo tôn giá tu đạo? Sợ rằng tôn giá đã tìm sai người hữu duyên rồi.”

Lăng Ba lạnh nhạt cười cười, trong nụ cười có giấu huyền cơ: “Nếu như, Lăng Ba có thể cứu nàng thì sao?”

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đều kinh ngạc, “Thật sao, có thể?”

“Thật.”

“Không phải nói đùa?”

“Không phải nói đùa.”

Công Tôn Sách vạn phần kinh hỉ, chốc lát muốn rơi lệ. “Bao đại nhân.”

Bao đại nhân gật đầu với Công Tôn Sách, Công Tôn Sách lúc này muốn dẫn Lăng Ba tới trước chỗ ở của Triển Chiêu: “Mời đi theo ta.”

“Làm phiền.” Lăng Ba gật đầu cảm ơn. Có điều, tuy hắn nói vậy, lại đi trước một bước ra khỏi phòng, để Công Tôn Sách đi đằng sau.

Thấy Lăng Ba không cần dẫn đường, đi một mạch tới chỗ Hiểu Vân đang ở, giống như vô cùng quen thuộc với Khai Phong phủ, không khỏi cảm khái trong lòng. Người này thật sự là thể ngoại cao nhân, hay là có ý đồ khác? Đi ở phía sau Lăng Ba, Công Tôn Sách trong lòng có chút lo sợ bất an.

Lăng Ba đột nhiên dừng lại, quay lại nhìn Công Tôn Sách: “Công Tôn Tiên Sinh không tin Lăng Ba?”

“Chuyện này...” Công Tôn Sách do dự, ông không phải không tin, đương nhiên ông tình nguyện tin tưởng hắn, như vậy Hiểu Vân mới có cơ hội. Nhưng mà, suy nghĩ ở mặt khác, ông lại không thể không lo hắn có mục đích khác, dù sao ở đây là Khai Phong phủ, không thể không cẩn thận trong mọi chuyện.

“Nghĩ ngờ của Công Tôn tiên sinh, Lăng Ba hiểu, Lăng Ba chỉ có một câu: ngũ quan cảm giác được, chưa chắc đã là thật, nhưng mà, thứ tâm nhìn ra được, nhất định không phải giả.”

Lăng Ba nói mơ hồ, nhưng Công Tôn Sách lại hiểu, Ông cũng là người tinh thông kỳ môn độn giáp, thuật số bói toán. Tất cả những thứ này đều ở chỗ tâm, nếu trực giác của ông là như vậy, tất sẽ là như vậy. Trong lòng ông biết, có thể tin tưởng hắn. Nhưng mà...

“Đệ tử còn có một chuyện không rõ, xin tôn giá nói rõ.”

“Công Tôn tiên sinh muốn hỏi, Lăng Ba vì sao phải mang Công Tôn Hiểu Vân tu đạo?”

Công Tôn Sách sừng sốt, lập tức đáp: “Đúng vậy.”

“Mang nàng tu đạo, vì cứu nàng.”

Lăng Ba vô cùng đơn giản nói một câu, tựa hồ giải thích mọi thứ, nhưng lại giống như chưa nói gì. Công Tôn Sách vẫn không hiểu, chẳng lẽ tu đạo có thể cải tử hoàn sinh?

“Đệ tử, vẫn không thể hiểu được.”

Lăng Ba mỉm cười, quay đầu nhìn ông một cái: “Đây là thiên cơ, Công Tôn Tiên Sinh không cần phải hiểu. Tiên sinh chỉ cần tin tưởng Lăng Ba là được.”

“Vâng.” Công Tôn Sách gật đầu, không nói thêm nữa. Lúc này trong lòng ông nghĩ là một chuyện khác. Nếu Hiểu Vân đi tu đạo, vậy Triển Chiêu làm thế nào? Hai người bọn họ... nghĩ đến đây, trong lòng Công Tôn Sách lại thờ dài. Khó, khó, khó quá!

Có đôi khi, “Thiên Cơ không thể tiết lộ” là một cái cơ rất hay. Mặc kệ chuyện gì, chỉ cần nói như vậy, có thể chặn lại mọi nghi ngờ, lần này cũng vẫn dùng được. Công Tôn Sách nghe Lăng Ba nói như vậy liền không hỏi nữa.

Lăng Ba liếc mắt nhìn Công Tôn Sách, không khỏi cảm khái trong lòng, phụ thân này làm thật không dễ dàng, vì chuyện của con gái mà quan tâm như vậy, mới hơn bốn mươi tuổi, tóc đã bạc rất nhiều. Nghĩ đến đây trong lòng không khỏi có chút oán hận.

Nếu không phải Diêm vương kia uống rượu làm hỏng việc, cũng sẽ không gây ra nhiều loạn lớn như vậy, hẳn cũng không phải bỏ qua những ngày thanh nhàn, chạy tới đây tìm người. Nói cái gì mà người có duyên, chẳng qua vì đem vận mệnh đang nhiễu loạn của Công Tôn Hiểu Vân quay lại quỹ đạo thôi.

Ngày Trung Nguyên năm trước, Diêm vương cùng phán quan uống say, câu làm tên người chết, nhằm đem Đinh Hiểu Vân thay cho Công Tôn Hiểu Vân, lúc phát hiện ra, Công Tôn Hiểu Vân hồn phách đã uống xong canh Mạnh Bà, đi đâu thai. Rơi vào đường cùng, địa phủ không thể không dùng kế di hoa tiếp mộc, dùng hồn phách Đinh Hiểu Vân nhập vào thân Công Tôn Hiểu Vân, để nàng làm Công Tôn Hiểu Vân tiếp tục sống.

Chỉ là không ngờ tới, “Công Tôn Hiểu Vân” này khác một trời một vực so với người cũ, sau cùng lại còn sinh ra tình cảm với Triển Chiêu, hai người đính hôn. Dựa theo mệnh số của Công Tôn Hiểu Vân, nàng cả đời sẽ không lấy chồng. Nhưng hiện nay vận mệnh của nàng đã xảy ra biến hóa, rất nhiều chuyện cũng rối loạn theo, cho nên sinh ra cục diện ngày hôm nay.

Vì thế, hẳn không thể không xuất hiện, sửa lại tình huống hỗn loạn này. Hết cách rồi, ai bảo hẳn thiếu nhân tình của Diêm vương? Có điều, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên. Những sự việc kiểu này, hẳn cũng đã làm thành quen.

Chương 104

Ly Biệt

Tiên sinh làm thế nào chứng minh, ngài có thể cứu sống Hiểu Vân?”

Triển Chiêu nhìn người đẹp tới không thật trước mặt mình, lòng tràn đầy do dự. Công Tôn Sách mang người này tới, tự xưng là người tu đạo tên Lăng Ba, nói Hiểu Vân là người có duyên với hắn, có thể cứu Hiểu Vân, mang nàng đi tu đạo. Vừa nghe tin này, Triển Chiêu trong lòng vạn phần kích động, Hiểu Vân có thể sống sót, tất nhiên hẳn là người cao hứng nhất, hẳn so với bất cứ ai chính là người hy vọng Hiểu Vân có thể sống nhiều nhất. Nhưng mà, kích động qua đi, hẳn lại không ngăn được hoài nghi, người này, thật sự có biện pháp có thể cứu Hiểu Vân sao? Dù sao, Hiểu Vân đã gần như không còn thở nữa. Chẳng lẽ hẳn ta thật sự là thần tiên trên trời, có khả năng cải tử hồi sinh?

Đối với nghi vấn của Triển Chiêu, Lăng Ba không nói gì. Chỉ chậm rãi vươn tay phải, ngón trỏ chỉ vào Hiểu Vân, đột nhiên, thân thể Hiểu Vân giống như có lực đẩy, chậm rãi ngời dậy. Nếu không phải hai mắt nàng vẫn nhắm nghiền như cũ, Triển Chiêu đã tưởng Hiểu Vân khôi phục được ý thức. Sau đó, ngón trỏ Lăng Ba buông lỏng, Hiểu Vân lại nằm trở về.

“...” Triển Chiêu nhìn Lăng Ba, cả buổi không nói gì. Lăng Ba cũng không vội, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Hai người nhìn nhau, trầm mặc một hồi lâu, Triển Chiêu mới mở miệng: “Triển Chiêu tin tưởng tiên sinh, xin tiên sinh mang Hiểu Vân đi đi.”

“Ngươi, không hối hận? Lần này đi, có lẽ cả cuộc đời cũng sẽ không gặp lại.”

“... Không, Triển Chiêu sẽ không hối hận. Nàng còn sống, quan trọng hơn tất cả. Chỉ cần nàng có thể sống sót, Triển Chiêu tình nguyện cô độc cả đời.”

“...” Lời nói của Triển Chiêu làm Lăng Ba ngẩn ngơ, rất lâu về trước, hắn cũng từng nói những lời như vậy. Đó là chuyện mấy trăm năm về trước, hắn đã không còn nhớ rõ đó là năm nào. Thì ra, hắn đã cô độc lâu như vậy. Nhìn vẻ mặt quyết ý mà thống khổ của Triển Chiêu, trong cõi lòng đã lâu không dao động của Lăng Ba lại nổi lên gợn sóng. Bọn họ như vậy, thật khiến người ta đau lòng.

“Triển Chiêu, ta cam đoan, nàng sẽ sống rất tốt.”

“Đa tạ.”

Lăng Ba, ngoại hình tiên nhân, khó phân biệt nam nữ, cười hươu mà đến, thúc hươu mà đi. Nhưng mà, lúc rời khỏi Khai Phong phủ có mang theo một người.

“Sau khi ta mang nàng đi, nàng không còn là thê tử của ngươi, nhớ lấy!”

Những lời này của Lăng Ba, luôn quấn quanh trong đầu Triển Chiêu. Có lẽ, hắn mới là kẻ mang tới vận rủi cho nàng. Nếu rời xa hắn, nàng có thể sống tốt hơn, như vậy hắn tình nguyện nàng từ nay về sau quên hắn đi, sống cuộc sống vô tư lự.

Người đi xa, càng đi càng xa, tấm lưng kia càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng một điểm cũng không còn nhìn thấy.

Triển Chiêu đứng trên tường thành, lặng lẽ nhìn theo, trong lòng trống rỗng, cảm giác có cái gì đó từ trong lòng từng chút từng chút một bị rút ra. Cố tình, bóng người một chút một chút, một tắc một tắc, càng ngày càng xa. Mà trong lòng hắn, máu tươi đầm đìa, huyết nhục mơ hồ, từ nay về sau, thiếu một mảnh, không còn đầy đủ.

Kiếp này không thể dắt tay nhau đến già, kiếp sau Triển Chiêu sẽ tới tìm nàng. Khi đó Triển Chiêu chỉ là một người bình thường, cùng nàng ngắm phong cảnh, tế thủy trường lưu⁽¹⁾.

Hiểu Vân, bảo trọng!

Ghi chú:

1. Tế thủy trường lưu: tình cảm lâu dài, kiên trì, âm thầm bền bỉ đến khắc cốt ghi tâm.

Chương 105

Thông Phán Gặp Nạn - Vô Tình Gặp Thông Phán

“**L**ộc cộc, lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc...” Tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, trên quan đạo một con tuấn mã đỏ thẫm đang phi như bay, bên trên là một người toàn thân quần áo màu bạc theo gió phiêu dật, tư thế oai hùng, tiêu sái.

Xa xa, trên đường lớn vốn không rộng rãi lắm, một chiếc xe ngựa đang chắn ngang giữa đường. Tuấn mã đang chạy như bay không thể không chậm lại.

“Huy...”

Ngựa, dừng lại sau xe ngựa. Đến lúc này mới nhìn rõ dung mạo kỳ sĩ, dáng vẻ phong trần mệt mỏi, nhưng không che được dung nhan thanh thuần diễm lệ, hơn nữa ánh mắt sáng ngời hữu thần, giống như biết nói. Đôi môi đỏ mọng, hai má hồng lên như uống rượu, càng thêm ngọt ngào. Thật sự là một nữ tử đáng yêu thanh tú, mà nhìn khuôn mặt kia, lại có bảy phần tương tự Hiểu Vân. Lại nhìn kỹ hơn, đó rõ ràng đúng là Hiểu Vân, bởi cắm trên tóc nàng, chính là cây trâm ngọc bích được Triển Chiêu tặng!

Hiểu Vân ngồi ở trên ngựa, thấy quanh xe ngựa không có ai, lại nghe có tiếng người rên rỉ, có tiếng người nói chuyện, nghĩ là ở trong xe ngựa phát ra. Vì thế xoay người xuống ngựa, vòng ra phía trước chào hỏi: “Xin hỏi có ai không?”

Không lâu sau, có người mảnh vải bông xanh, một nam tử hơn bốn mươi tuổi đi ra trả lời: “Cô nương có việc gì sao?”

“Phiền lão bá đem xe ngựa tránh ra một chút, cho ngựa của ta đi qua.” Hiểu Vân vừa trả lời vừa liếc nhìn người trong xe, thấy hấn ô m bụng, cuộn người rên rỉ, bộ dáng vô cùng thống khổ, giống như đang bị bệnh.

Nam tử trung niên kia vội nói: “Gia chủ đột nhiên phát bệnh, không kịp đỡ xe, cản đường đi của cô nương, thật sự có lỗi. Cô nương chờ một chút, ta sẽ dọn đường cho cô nương.” Nói xong chui ra khỏi xe ngựa, ngồi trên ghế đánh xe, giữ chặt dây cương, vừa định thúc ngựa, nhưng chưa kịp động thủ, bên trong xe ngựa đột nhiên truyền đến tiếng kêu la thê lương thống khổ: “A... Phức thúc...”

Nam tử trung niên vừa ngồi chưa ổn định, lại cuống quýt buông dây cương trong tay, vẻ mặt lo lắng chui vào trong xe: “Thiếu gia! Thiếu gia! Ngài sao vậy? Thiếu gia!”

“Phúc thúc, ta... Ta đau quá, ta... Ta có phải sắp chết rồi không?” Âm thanh thống khổ của thiếu niên truyền ra dứt quãng.

“Thiếu gia, ngài cố chịu đựng, chúng ta chạy vào thành sẽ tới đại phu, thiếu gia ngài nhất định sẽ không sao!” Ông ta an ủi một hồi rồi từ trong xe ngựa chui ra, lúc nhắc mình lên, loáng thoáng thấy người ở bên trong cuộn người giãy dụa lặn lội bên trong thùng xe chật hẹp.

Phúc thúc dắt dây cương, lệ rơi đầy mặt, khóc không thành tiếng, nhưng một khắc cũng không dám dừng lại, giờ roi ngựa quất xuống, lại bị Hiều Vân ngăn lại: “Lão bá, ta thấy chủ nhân của ông rất đau, tiếp tục như vậy không phải là giải pháp. Không bằng để ta xem thế nào!”

Phúc thúc trừng mắt nhìn nàng, giống như không tin nổi lời nàng nói.

“Lão bá, quanh đây không có thôn trấn nào, chỉ sợ trong thời gian ngắn không tìm được đại phu xem bệnh cho thiếu gia nhà ông, nhìn hấn đau như vậy, không thể chậm trễ nữa, ta coi như cũng biết chút y thuật, không bằng để ta khám trước cho hấn!” Hiều Vân đề nghị.

“Chuyện này...” Phúc thúc do dự một chút, giống như đang lo lắng có thể tin vào nàng hay không.

“Nếu lão bá không tin ta, vậy xin dắt xe ngựa sang bên nhường đường, ta còn phải đi.” Hiều Vân thấy Phúc thúc do dự, liền giả ý muốn rời khỏi.

“Không không không,” Phúc thúc vội lắc đầu, “Vậy làm phiền cô nương.” Dứt lời liền nhắc mình xe ngựa, làm tư thế mời.

Hiều Vân dẫm lên xe ngựa chui vào, trong xe không gian rất nhỏ, lại tối, thật sự không thích hợp để chân trị, nhưng người nọ rất đau, không tiện di chuyển, nàng đành phải đưa tay nhắc mình che cửa sổ vén lên, lúc này mới đủ sáng.

“Công tử, người tên là gì?” Hiều Vân vừa hỏi vừa nhắc mí mắt hấn kiểm tra.

“Cô nương, công tử nhà ta...” Phúc thúc nghe nàng hỏi như vậy, muốn nói chen vào, lại bị nàng gắt lời: “Lão bá, ta hỏi công tử nhà ông, để hấn trả lời.” Nàng đáp lại Phúc thúc một câu, động tác trên tay cũng không dừng lại.

Phúc thúc bị nàng trách móc, trên mặt khi trắng khi xanh, nghĩ cô nương này sao lại vô lễ như vậy.

“Công tử, người tên là gì?” Hiều Vân lại hỏi một lần nữa.

“Tiểu sinh, tên Đường Thực.”

“Đường Thực? Đường triều Đường, Thực chân tướng?”

“... Đúng.”

Không ngờ, thiếu niên này lại cùng họ cùng tên với đường chủ Đường môn! Hiều Vân đôi với cái tên này đặc biệt lưu ý, có điều cũng không dùng tay, dùng sức đè xuống bụng Đường Thực, vừa làm vừa nói: “Công tử đau ở đây?”

Nàng vừa nhấn một cái, khiến Đường Thực đau muốn chết, nhất thời hét lên một tiếng rồi liên tục kêu rên.

“Cô nương!” Phúc thúc ở một bên nhìn vậy toát mồ hôi lạnh. Ông ta chưa từng gặp đại phu nào xem bệnh cho người ta như vậy, đây không phải xem bệnh, mà là tra tấn người! Một cô nương, lai lịch không rõ, không biết có thể chữa bệnh hay không, không chừng không chữa khỏi cho thiếu gia nhà mình, lại khiến hắn chết mất thì hỏng. Phúc thúc càng nghĩ càng không thích hợp, trầm mặt nghĩ cách đuổi người.

“Sắc mặt trắng bệch, môi nhuốm xanh, đau bụng khó chịu, xem ra là ngộ độc thức ăn. Công tử nhà ông ăn nhầm đồ rồi. Đỡ hắn ra bên ngoài.” Phúc thúc lúc này đang nghĩ cách đuổi người, bên này Hiểu Vân đã cho ra kết luận. “Các người có mang nước theo không?”

Nghe nàng nói vậy, Phúc thúc mới không phát tác. Nghĩ chắc buổi trưa ăn phải thứ gì không sạch sẽ. Liên cùng nàng hợp lực đỡ Đường Thực ra ngoài, ngồi tựa vào một góc cây ven đường, sau đó lấy túi nước tới.

“Ông cho công tử nhà ông uống hết chỗ nước này đi.” Hiểu Vân ra lệnh.

“Chuyện này...” Phúc thúc không rõ thế nào, có chút do dự.

Hiểu Vân cũng không muốn giải thích nhiều, chỉ nói nếu muốn Đường Thực giữ được mạng thì làm theo nàng nói, tuy Phúc thúc bất mãn với thái độ của nàng, nhưng không dám lấy mạng Đường Thực đùa giỡn, đành nén giận làm theo.

Uống, nôn, châm cứu, ép buộc gần nửa canh giờ, tình trạng của Đường Thực cuối cùng cũng đỡ hơn, không kêu đau nữa, dần dần ngủ mất.

Hiểu Vân đứng dậy, lấy ra khăn tay lau mồ hôi trên trán, thời tiết này ra mồ hôi thật không thoải mái. “Thiếu gia nhà ông tạm thời không có việc gì, có điều vẫn phải uống thêm thuốc nữa. Tới trấn tiếp theo tìm hiệu thuốc mua mấy thang thuốc uống vào, qua mấy ngày là khỏi hẳn.”

Bên này, Phúc thúc thấy chủ tử đã khỏe hơn, ấn tượng với Hiểu Vân lập tức biến tốt, một mặt thầm mắng mình vừa rồi không biết gì bất mãn với nàng, một mặt quỳ xuống: “Đường Phúc đa tạ cô nương cứu mạng thiếu gia.”

“Đừng đừng đừng.” Hiểu Vân vội nhảy sang một bên: “Ông lớn tuổi như vậy, ta không chịu nổi, ông mau đứng lên đi.”

Phúc thúc gạt lệ run rẩy đứng lên, lại đi đỡ Đường Thực. Hiểu Vân thấy ông ta tuổi tác đã cao, một mình không thể di chuyển được Đường Thực, liền tới giúp một tay.

Dọn dẹp xong mọi thứ, đang định lên ngựa chạy lấy người, lại bị Đường Phúc gọi lại: “Cô nương xin dừng bước, thứ cho Đường Phúc mạo muội, xin hỏi cô nương đại danh là gì, quý phủ ở đâu, ngày khác có cơ hội sẽ tới cửa cảm tạ!”

“Lão bá không cần khách khí, chỉ là tiện tay thôi. Ta còn có việc gấp, tạm biệt.” Hiểu Vân không chịu nói ra tên, cũng mặc kệ không muốn nghe Đường Phúc nói gì thêm, xoay người lên ngựa bỏ đi.

Đường Phúc khoát tay, xua bụi cuốn trước mặt, thở dài một tiếng: “May mắn vị cô nương này tốt bụng.”

Đêm đã khuya, trong nha phủ Khai Phong, thư phòng Bao đại nhân, vẫn còn ánh nến.

“Đại nhân, ngày mai còn phải đi, không bằng đi nghỉ đã?”

“Bản phủ không sao, Công Tôn tiên sinh, lần này đi tuần, tất cả đã chuẩn bị hết chưa?”

“Đại nhân yên tâm, đệ tử đã an bài xong hết.”

Bao đại nhân gật đầu.

“Nhưng mà...” Công Tôn Sách muốn nói lại thôi.

“Tiên sinh có chỗ khó xử?” Bao đại nhân nhướn mi hỏi.

“Đình tiêu thư kia...”

Nghe ông ta nhắc tới chuyện này, Bao đại nhân cũng bất đắc dĩ thở dài.

“Tính tình Đình tiêu thư chúng ta đều đã được lĩnh giáo, sợ là chưa tới Hoàng Hà chưa chết tâm, nếu chúng ta không cho nàng đi cùng, nàng cũng sẽ lặng lẽ theo đuôi. Như vậy chi bằng để nàng đi theo, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau. Dù sao nàng cũng là cháu gái của Phiêu Kỳ đại tướng quân trước đây, nếu có gì sơ xuất, ở chỗ Đình gia chúng ta cũng không tiện trả lời.”

“Lời này của đại nhân có lý.” Công Tôn Sách gật đầu.

“Đúng rồi.” Bao đại nhân nhíu mày, vuốt râu nói. “Việc này, phải báo cho Triển hộ vệ một tiếng.”

“Vâng, đệ tử hiểu được.” Công Tôn Sách đáp.

“Chỗ Bạch hộ vệ có tin tức không?”

“Tạm thời không, hôm qua Bạch hộ vệ mới xuất phát, cũng không thể nhanh như vậy, ít nhất phải chờ tới sáng ngày mai. Đệ tử đã giao bò câu đưa thư cho hần mang theo, nếu có tin tức sẽ dùng bò câu báo tin lại, xin đại nhân yên tâm.”

“Ừ.” Bao đại nhân gật đầu, thấy nên sắp tàn mới cùng Công Tôn Sách rời khỏi thư phòng.

Sáng sớm, trong một khách điểm tại trấn nhỏ, bên trong tốp năm tốp ba người tụ tập ăn sáng.

Một nữ tử từ lâu hai đi xuống, chính là Hiểu Vân hôm qua vừa cứu Đường Thực trên đường. Nàng đứng trên cầu thang nhìn một chút, phát hiện trong đại sảnh không còn bàn trống để ngồi, vì thế đi thẳng đến quầy: “Tiểu nhị, nấu chút cháo trắng ăn sáng, mang thêm vài cái bánh bao tới phòng của ta.”

“Vị khách quan này, ngại quá, lúc này đang đông khách, ngài chờ một chút tôi sẽ mang đồ tới, phiền ngài tự mang lên phòng.” Tiểu nhị tay chân vội vàng, nhanh nhẹn trả lời nàng một câu, cũng không đợi nàng trả lời, quay đầu chạy vào bếp, nàng đành đứng trước quầy chờ.

Đúng lúc này, có một nam tử đến gần nói chuyện với nàng. “Cô nương!”

Hiểu Vân nghiêng đầu nhìn, vẻ mặt nghi hoặc, “Lão bá, ông gọi ta?”

“Cô nương, ta là Đường Phúc, trưa hôm qua chúng ta mới gặp mặt, cô nương còn cứu thiếu gia nhà ta một mạng, cô nương không nhớ sao?” Đường Phúc cười đáp.

Hiểu Vân nghiêng đầu suy nghĩ, lúc này mới a một tiếng: “Lão bá, ngại quá, trí nhớ của ta không tốt, không nhận ra.” Nói thật, trong mắt nàng, những người này trên cơ bản đều không khác nhau lắm, ngoài trừ đặc biệt xấu hoặc đặc biệt đẹp, bằng không, gặp mặt dăm ba lần, nàng cơ bản không nhớ rõ. Nếu Đường Phúc không nói, nàng còn không biết bọn họ từng gặp mặt, có điều, lại nói thể giới này đôi khi thật nhỏ.

“Không sao không sao.” Đường phúc cười ha ha, “Không nghĩ tới có thể gặp cô nương ở đây, thật là có duyên.”

“Ha ha, đúng vậy. Thiếu gia nhà ông không sao chứ?” Hiểu Vân cười cười tùy ý hỏi.

“Nhờ phúc cô nương, thiếu gia nhà ta đã khỏe hơn nhiều. Hiện đang ở bên kia ăn cơm, nếu cô nương không chê, xin mời sang đó ngồi.” Đường Phúc chỉ về một cái bàn ở trong phòng, nàng nhìn theo hướng ông ta chỉ, thấy một thiếu niên mặc nho bào, đầu đội khăn đang mỉm cười nhìn nàng. Hôm qua rồi ren không nhìn kỹ, hôm nay gặp mới phát hiện hắn có thể coi là tướng mạo đường hoàng, thanh tú.

Hiểu Vân cười đáp lễ, quay đầu định chôi từ, đáng tiếc Đường Phúc đã nhận khay đồ ăn trong tay tiểu nhị. “Cô nương ra ngồi đi, để thiếu gia cùng tôi biểu

hiện lòng biết ơn.” Nói xong bung khay đi về phía bàn. Hiểu Vân bắt đắ dĩ đành phải đi theo.

“Tại hạ Đường Thục bái kiến cô nương, đa tạ ơn cứu mạng của cô nương.” Đường Thục thấy Hiểu Vân tới, vội đứng dậy thi lễ.

Nàng tùy ý khoát tay, nói. “Việc nhỏ mà thôi, Đường công tử không cần để ở trong lòng.”

Đường Phúc dịch ghế, lấy khăn tay lau lau rồi mới mời nàng ngồi xuống.

“Cô nương hôm qua cứu tại hạ một mạng, tiểu sinh thật sự không biết nên cảm tạ cô nương thế nào cho đủ.”

“Đường công tử, ta nói rồi, chỉ là nhắc tay chỉ lao, người đừng nhắc lại nữa.” Hiểu Vân có chút không kiên nhẫn, nàng biết hẳn cảm kích, nhưng nói đi nói lại cũng thấy phiền, nàng luôn luôn là người không thích khách sáo.

“Chuyện này...” Chủ tớ Đường Thục nghe giọng điệu có chút không kiên nhẫn của nàng, có chút xấu hổ.

“Bằng không thế này đi, người mời ta ăn bữa sáng này, coi như thanh toán phí điều trị hôm qua. Đợi ăn xong bữa sáng, người không cần cảm thấy thiếu ta cái gì nữa.” Hiểu Vân thấy vẻ mặt khó xử của hắn, mới nhận ra giọng điệu của mình không tốt lắm, giống như bắt cận nhân tình, vì thế mới đề nghị. Dứt lời, không đợi bọn họ trả lời, tự mình bắt đầu ăn. Nàng hiện tại lòng như tên bắn, không có thời gian rảnh rồi khách sáo với bọn họ.

Đường Thục đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó cười nói: “Như vậy cũng tốt.”

Hiểu Vân ăn mấy miếng, đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Đường Thục, “Đúng rồi, trưa qua người ăn cái gì vậy?”

“À...” Đường Thục suy nghĩ một chút, “Trưa hôm qua chúng ta ăn cơm, rau xanh, thịt bò và cua.”

“Chỉ có thế?” Hiểu Vân nhíu mày nghĩ: mấy thứ này cũng không có vấn đề gì, vì sao hắn lại ngộ độc được? Hơn nữa chủ tớ bọn họ cùng nhau ăn cơm, vì sao Đường Phúc lại không sao?

“Đúng vậy.” Đường Phúc đáp.

Hiểu Vân nhíu mày, cúi đầu không nói, tiếp tục ăn cơm.

Đột nhiên, Đường Phúc vỗ tay một cái, “Đúng rồi, sau đó thiếu gia còn ăn quả hồng.”

Hiểu Vân dừng một chút, buông đũa ngẩng đầu, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn Đường Thục. “Vấn đề chính là ở đó, quả hồng! Các người không biết ăn quả hồng cùng lúc với cua sẽ bị trúng độc sao?”

“...” Hai người nhìn nhau, sau đó lắc đầu.

Hiểu Vân thở dài, rất bất đắc dĩ, hai người này quả thật không có kiến thức gì cả: “Lần tới nhớ rõ, ăn hồng thì không ăn cua, ăn cua thì đừng ăn hồng.”

Hai người nghe xong, vội gật đầu không ngừng.

“Cô nương đang vội lên đường sao?” Thấy Hiểu Vân ăn cơm vội vàng, Đường Thực nhìn không được hỏi.

Hiểu Vân gật đầu.

“Cô nương đi hướng nào vậy?”

“...” Tay gấp thức ăn của Hiểu Vân ngừng một chút, lại không mở miệng. Nam nhân này thật đúng là lảm chuyện. Ta vì sao phải nói cho người biết.

Đường Thực thấy nàng không đáp, cũng biết không ổn, liền không nói nữa, vui đầu ăn cơm, nhưng Đường Phúc vẫn không buông tha tiếp tục lải nhải: “Tôi và thiếu gia muốn tới Đãng Châu, cô nương có biết Đãng Châu không? Thiếu gia nhà chúng tôi tới Đãng Châu là để nhậm chức.”

“Đi nhậm chức?” Hiểu Vân giương mắt nhìn Đường Thực, hấn là quan sao? Cái dạng này? Không giống.

Đường Phúc thấy Hiểu Vân cuối cùng có chút hứng thú, phấn khởi nói tiếp: “Thiếu gia nhà tôi chính là thông phán mới nhận chức của Đãng Châu!” Trong lời nói có sự kiêu ngạo khó nén.

Đường Thực có chút không thoải mái nhắc nhở hấn: “Phúc thúc!”

Đường Phúc cười gượng.

Thông phán mới đi nhậm chức, lại chỉ có hai người, đây là nghèo khó hay là tiết kiệm? Với lại thiếu niên trước mắt tuổi còn trẻ, chưa quá hai mươi tuổi, thông phán? Không giống!

Đường Phúc thấy Hiểu Vân ra vẻ hoài nghi, vội giải thích: “Cô nương đừng nghi ngờ, lão gia nhà tôi nguyên là gián quan trong triều, khi còn sống cùng làm quan với Bao Thanh Thiên Bao đại nhân ở Khai Phong phủ, thiếu gia nhà tôi cũng đã đỗ tiến sĩ, Bao đại nhân là ân sư chấm bài cho cậu ấy đấy!”

“Phúc thúc! Đừng nhiều lời.” Đường Thực thấy Đường Phúc nói nhiều, vội trách cứ.

Đường Phúc tuy không nói gì thêm, nhưng trong lòng nghĩ: thiếu gia đây là tôi muốn tốt cho cậu, cô nương này là một cô nương tốt, đêm qua cậu không phải còn nhớ mãi không quên sao!

“Đường công tử là môn sinh của Bao đại nhân?” Nhắc tới người của Khai Phong phủ, Hiểu Vân lại cảm thấy rất hứng thú.

“Đúng vậy, lần này tới Đãng Châu làm thông phán, cũng là do ân sư tiên cử.”

Bao đại nhân đề cử hẳn làm thông phán? Lấy cách làm người của Bao đại nhân, sẽ không tùy tiện tiến cử người nào, nếu hẳn được Bao đại nhân tiến cử, tất nhiên có chỗ hơn người. Hiểu Vân nghĩ trong lòng, không khỏi gật đầu.

“Tại hạ cũng đã lâu chưa gặp ân sư, lúc từ biệt đã là bốn năm trước. Có điều, sau khi đến Đãng Châu, tại hạ có thể sẽ gặp được ân sư.”

Tay Hiểu Vân cầm đũa cứng đờ, ngẩng đầu lên nhìn Đường Thục, “Ngươi là nói, Bao đại nhân cũng sẽ đi Đãng Châu?”

Đường Thục thấy thần sắc nàng lộ vẻ kinh ngạc, có chút tò mò, “Đúng vậy, không biết cô nương...”

Bao đại nhân đi Đãng Châu, vậy cha nàng cùng Triển Chiêu khẳng định cũng đi cùng, xem ra nàng phải sửa lộ tuyến, trực tiếp tới Đãng Châu, chỉ cần ở cùng một chỗ, sẽ rất nhanh chóng gặp được nhau. Nghĩ đến đây, Hiểu Vân cuối cùng không còn tâm trạng ăn uống, buông đũa nói với bọn họ: “Đường công tử, ta cũng đang muốn đi Đãng Châu, hay là cùng đi đi. Ta ăn xong rồi, đợi thu xếp đồ đạc xong, chúng ta gặp nhau ở cửa khách điếm nhé?”

Chủ tớ Đường Thục nghe xong, kinh ngạc gật đầu.

Hiểu Vân thấy bọn họ gật đầu, cũng không để ý biểu hiện ngạc nhiên của bọn họ, đứng dậy định đi lên lầu.

“Cô nương chờ chút, còn chưa thỉnh giáo phương danh của cô nương.” Đường Thục vội ngăn nàng lại hỏi.

“Ta tên Đinh Hiểu Vân.” Dứt lời, Hiểu Vân xoay người lên lầu.